

родна черта е да подозираме способните си хора в някакви задни мисли. А щом веднаж нашето мнение не се е приело, ние се отказваме от длъжностите си, почваме да отсъстваваме от заседанията или си подаваме оставката. Ала често и с това не се задоволяваме: почваме да пречим и да интригуваме против предните си хора. Такива ежби са се намесили и в разправията между Левски и Общия, та отворили път на последния, макар да бил нов, при това чужденец и непознат, да оспорява наредбите и правата на великия апостол, познат на младо и старо по своята сжобразителност и безкористна дейност. Но човешките страсти сж безогледни.

Левски намерил за добре да се отнесе до Каравелова и до Ц. К. в Букурещ да иска правилна оценка и правда за себе си. Обаче, спора между Общи и Левски не можал да се разгледа и отсжди в Букурещ, защото Общи прибързал да извърши обира на орханийската поща и с това опропастил цялото.

Обира на орханийската поща и разкриване на комитетската организация.— В желанието си да сжбират средства за оръжие, при обсжждане мерките, много пъти в Ц. Р. К. в България (Ловеч) била изказвана мисъл да се нападат и обират пощите, както правили по-рано Панайот Хитов и други хайдути. В полза на такова решение се превеждало обстоятелството, че сж-